

tror du paa, at der kan være Folk, der hentæres af Kærlighed som af en dødelig Sygdom?»

»Det vil jeg i hvert Fald have Lægeattest for. Hvor kommer du forresten paa den absurde Tanke?»

»Aa,« sagde hun. »Det var en Historie, Meta fortalte ovre fra Fyen.«

»Den Dames Besøg har interesseret dig, lader det til. Hvad talte I i Grunden om?»

»Mest om hendes egne Affærer. Du kan tænke dig, hun bor nu her i Byen. Hendes Mand kunde ikke begaa sig derovre. Du veed, han har saa forstyrrede Meninger om alting. Han er en underlig lille Snurretop, som kommer galt afsted allevegne. Nu bor de ude paa Nørrebro. Paa selve Nørrebrogade. Tænk dig!»

»Ja, det er ikke misundelsesværdigt. Men hør nu, Jytte! For at tale om noget mindre begrædeligt. Iaften gaar »Stormsvalen« og »Napoli«. Det er en god Aften. Jeg foreslaar, at vi gaar derhen.«

Jytte trykkede hans Haand.

»En anden Gang, Karsten. Jeg er lidt træt idag.«

»Men vi kan dog i det mindste gaa hen og se Balletten. Det kan da ikke være anstrengende.«

»Veed du hvad. Jeg synes, du skulde gaa derhen alene. Du trænger til at lufte dig lidt, min Ven! Saa øver jeg mig imens paa min *Rondo*, saa jeg snart kan være bekendt at spille den for dig.«